

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1725/10
22.06.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Миломира Николића и Соње Бркић, чланова већа, у парници тужиоца Г. а.д. из Ћ., којег заступа С.Т. адвокат из Н.К., против туженог З. д.о.о. из С., којег заступа Ј.М. адвокат из Н.К., ради утврђења недопустивости извршења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину, Гж.бр.1237/09 од 28.07.2009. године, у седници одржаној 22.06.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. бр.1237/09 од 28.07.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Кнежевцу П.бр.123/09 од 26.05.2009. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио утврђење да је недопустиво принудно извршење по решењу о дозволи извршења Општинског суда у Новом Кнежевцу бр.И. ... од 12.12.2005. године ради наплате законске затезне камате на дуг у износу од 6.000.000,00 динара почев од 12.12.2005. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади парничне трошкове у износу од 28.255,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Зрењанину Гж.бр.1237/09 од 28.07.2009. године одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку (ЗПП), („Службени гласник РС“, бр.125/04), која се примењује на основу члана 55. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.111/09),

будући да је ревизија против наведене нижестепене одлуке изјављена пре 29.12.2009. године па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, у поступку обезбеђења новчаног потраживања туженог према тужиоцу у висини од 6.000.000,00 динара на основу решења Општинског суда у Новом Кнежевцу бр.И. ... уписано је заложно право на непокретности тужиоца. По предлогу туженог решењем истог суда бр.И. ... од 12.12.2005. године одређено је намирење обезбеђеног новчаног потраживања и том приликом је осим износа главног дуга од 6.000.000,00 динара одређено извршење и за наплату законске затезне камате на главни дуг почев од дана подношења предлога суду 12.12.2005. године па до исплате. Тужилац у извршном поступку није изјавио жалбу, па је решење о извршењу постало правноснажно 22.12.2005. године, а дана 23.12.2008. године тужилац је изјавио жалбу против овог решења међутим жалба је одбачена као неблагоприятна.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда, како тужилац није благовремено изјавио жалбу против решења о извршењу, то је решење постало правноснажно, тако да је правилан закључак нижестепених суда да се у парничном поступку не може отклонити правно дејство правноснажног решења о извршењу. Осим тога, одредбом члана 64. став 1. тачка 1. Закона о извршном поступку прописано је да на предлог извршног дужника суд ће, ако извршни дужник учини вероватним да би спровођењем извршења претрпео ненадокнадиву или тешко надокнадиву штету, у потпуности или делимично одложити извршење и то ако је по захтеву извршног дужника за стављање ван снаге извршне исправе донесена првостепена одлука којом је захтев усвојен, те је тужилац имао ову законску могућност да одложи извршење. Такође је правилан закључак нижестепених суда и да тужилац као странка у

извршном поступку није легитимисан за подношење тужбе за недопустивост извршења, обзиром да према одредби члана 23. Закона о извршном поступку то право припада само трећем лицу, а не и странкама.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 405. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 405. став 2. ЗПП, обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло другачије тумачење права.

Председник већа - судија

Снежана Андрејевић, с.р.